

UN CAP DE SETMANA SENSE NÉTS

Per fi un cap de setmana per a tots dos, sols, com si fóssim nuvis. Ja era hora! Me'ls estimo molt els néts, però nosaltres ja n'hem cuidat de canalla i ara ja no tenim l'energia d'abans. Ja està bé deixar-los de tant en tant amb els avis, però ha arribat un punt que estan més nosaltres que amb els seus propis pares.

Ja estic tipa d'aquella veu melosa de la Tona quan, posant uns ulls de gata maula, diu: *Mare, que et sabia greu quedar-te els nens avui? ...Que si tinc una reunió molt important a la feina i en Pere arriba tard....., Que si tenim un sopar amb la colla....., Que si avui fan un concert....., Que si estem molt estressats i avui ens cal un recés com a parella..., un sopar romàntic, etc..., etc... etc...* PROU!, JA - N'HI – HA - PROU!

Amb l'Octavi hem establert un pla, els direm que aquest cap de setmana serem fora, que no comptin amb nosaltres per a res. Serà una mentida piadosa, perquè en realitat ens quedarem a casa, volem estar tranquils. El sopar romàntic el farem nosaltres i amb llum d'espelmes.

Sabem de segur que una hora o una altra passaran per comprovar que no ens ho haguéssim repensat i provaran de col·locar-nos-els. Primer des del carrer miraran si es veu llum per la finestra, solució: persianes avall i llum apagat. Després, encara que no vegin llum, segur que provaran de trucar el timbre, però nosaltres ens farem el sord.

Ens mirarem una pel·lícula al “*Home cinema*” de la saleta, amb els auriculars posats, per evitar de fer soroll. Aquest aparell el va cagar el Tió per Nadal perquè poguéssim veure les pel·lícules que ens agradessin sense haver de gastar-nos diners en els cinemes, però, la veritable intenció del regal, era que d'aquesta manera als nens els agradava molt anar a casa dels avis per poder veure les últimes novetats en dibuixos animats, i apa ! ja els tornem a tenir.

Si aquesta estratègia surt bé, que segur que hi sortirà, l'anirem repetint de tant en tant, per veure si ho capten.

Ja estem d'acord en donar un cop de mà quan fa falta, però de vegades passa de mida. Recordo aquell dia en què la Tona ens digué: *Sereu avis*. Al cap d'un temps: *Ara anem per la parelleta*, i un bon dia: *Amb dos no es va enlloc, tres són un número màgic!*

D'altra banda la Xesca i el seu company dient: *Nosaltres no en volem de canalla, ja n'hi ha prou al món*. Llavors van i es compren una gossa, la Boleta (una Golden de 40 quilos), però de sobte s'hi posen,... ho proven i... Pam! Trigèmins. Ara pretenen que ens quedem la Boleta perquè diuen que als avis els fa molta companyia un gosset.

Per tant, a casa, si volem assegurar-nos al sofà hem de demanar permís a sis dimoniets que fan “d'okupes”.

Nosaltres ja hem cuidat els nostres fill, després hem cuidat dels nostres pares, per tant ARA ÉS LA NOSTRA!